

(szilakos)

Pénteki ráolvasások

Ráolvasás a taps-puccsra

PÁRATLAN OLDAL - LXIX. évfolyam, 10. szám, 2025. március 7.

Ki kezdte a tapsolást? – kérdezik talán a nyomozók ezekben a sorsdöntő órákban a hangszigetelt pinceveremben, ahol az összeesküvők kihallgatása folyik. Nem szeretnék elébe vágni a vallatás eredményének, a tények felderítésének, a vádiratnak, nem is kell, mert saját szemével láthatta mindenki, aki nem vak és nem idióta, ki kezdte, hol kezdte és mért kezdte a tapsolást. Úgy van, hölgyeim és uraim! A puccsisták kezdték, az Európai Parlamentben kezdték, és azzal a nyilvánvaló szándékkal kezdték, hogy megbuktassák a szuverén magyar demokráciát. Ezért is híresült el „taps-puccsként” a becstelen brigantik – a Kicsi és bandája – parlamenti terrorakciója. Mondjuk ki: a Brüsszel zsoldjában álló *tiszások-vagy-kik* alattomos módon az Európai Parlament ülését használták fel arra, hogy hátba tapsolják a Nemzetet! Még fel is álltak hozzá, úgy tapsoltak! Távol álljon tőlem, hogy befolyásoljam a nyomozó hatóság munkáját, de azt hiszem, az, hogy felállva tapsoltak, feltétlenül súlyosbító körülményként kell latba essen a terroristák ellen indított perben. Pontosan innen – a brüsszeli parlamentből – indult el a taps-puccs, és kezdett egy tűzvész gyorsaságával átterjedni Magyarországra, míg el nem ért a modellváltó magyar egyetemekig. Ami Brüsszelből rendszerbukató tapsként indult, Budapesten rektorbukató tapsban kulminált, amikor az egyik ilyen egyetemen kétszáz megtévesztett hallgató, régiek és újak, másfél órás tapssal fojtotta bele a szabad szót a magyaremberek rektorába. Azt hiszem, a taps-puccsnak ez volt a tetőpontja. Itt válhatott világossá mindenki előtt, aki képes kettőig gondolkodni, miféle tapssal állunk is szemben, miért kellett a kormánynak a Tapselhárító Központot mozgósítania a brüsszeli puccsisták kézre kerítésére.

Őszintén szólva, ezért is állok értetlenül a patrióta tábornak az Unió parlamentjében tanúsított tétova, zavart, visszafogott viselkedése előtt, még ha persze értem is, hogy váratlanságával szinte sokkolta őket a puccsisták brutális állótapsa. Két magyar patriótát haza is rendeltem, hogy magyarázatot kérjek különös viselkedésükre. Hogyan tűrhették tétlenül, hogy ezek a szégyentelen brigantik meztelen tenyerük összeverésével hátba tapsolják Brüsszelben a Hazát? Mire vártak, tapsra? Különösen most, amikor az egész emberiség, a magyaremberekkel az élén, felállva tapsol Trump elnök úrnak, akit mi magunk között csak *Trump the Great*ként emlegetünk. Mindig is éltapsolók voltunk – már Trump előtt Trumpok! –, hát hogy ne tapsolnánk, hallelujáznánk most, amikor megütöttük a főnyereményt! Jó, egyelőre talán még nem a lottóötöst, de a lottónegyest feltétlenül – a Kárpát-medencében ez is főnyereménynek számít! Csoda-e, ha most könnyes szemmel, felállva tapsolnak Trump elnök úrnak – anya és apa, férfi és nő, rezsicsökkentés és 13. havi nyugdíj, migránskerítés és gyermekvédelmi törvény, közmunka és milliárdok, szóval – tapsrend szerint – az egész család. És ti? Ti közben hol voltatok, drága jó patrióták? Láttátok, mi történik – mért nem vetettétek rá magatokat a merénylőkre? Hogyhogy ők is Donaldnak tapsoltak? Ne keressetek kibúvót – ez is Donald, az is Donald –, Walt Disney kacsája is Donald, mégsem tapsolnak neki felállva a brüsszeli parlamentben!

Félreértés ne essék: mi nem vagyunk a jó taps elrontói. Szeretjük, támogatjuk, fölkaroljuk a tapsot, de a konstruktív, jóízű, férfias tapsot, amely szívből jön, és a Haza szolgálatában áll. Hitvalló Donald hatvandolláros Bibliájából tudhatjuk, hogy a taps a teremtmény túláradó örömének kifejeződése. A Zoltárost idézem: „Tapsoljatok, népek, mindnyájan kezetekkel, zengjeteztek Istennek ujjongó éneket!” Az ilyen taps a teremtmény és Teremtője között szavak nélkül zajló párbeszéd nyelve. A teremtmény tapsol – a Teremtő visszatapsol. Ne feledjük, hogy a barokk Nagy Világszínházában Jehova volt a Taps Vezére: odafentről, mintegy a mennyei vip-páholyból nézte a Földön zajló futballmérkőzést. Olykor elindította,

máskor átvette az elindult tapsot, mígnem a taps viharossá fokozódott és vastapsban kulminált. Ilyenkor még a mezők fái is tapsoltak! Nem beszélve a tapsikoló jázminokról!

De ne ragadtassuk el magunkat! Nem az isteni, hanem az emberi tapsról beszélek. A magyaremberek becsületes, egyenes, kemény tapsáról. A hűség és hála tapsáról. Arról a tapsról, amely igent mond a dicsőségre, az országra és a hatalomra, és szöges ellentéte a nihilista baloldali tapsnak. Ideje megálljt mondani minden destruktív tapsnak, és kitiltani Magyarország egész szuverén területéről!

Mi, a magunk részéről nem a brüsszeli lúzereknek, takonypócoknak és nyomoroncoknak tapsolunk, hanem a milliárdos amerikai tech-oligarcháknak, akik két lábbal állnak a marsbéli realitások talaján: a sikereseknek, az erőseknek, a győzteseknek. Keresztények vagyunk elvégre, nem ateisták! De azt ne várja tőlünk senki, hogy tapsoljunk a Brüsszellel kollaboráló puccsista pancserék és kicsike hazaárulók tapsának; tapsoljunk az ármánynak és gyűlöletnek; hagyjuk rázúdulni az országra – a családokra, a kétkezi emberekre, a kisnyugdíjasokra és a kismilliárdosokra, a munkásfiatalokra és a kismamákra – Brüsszel szuverenitásellenes tapsrohamát. Az ilyen tapsot csírájában kell elfojtani. Leghelyesebb, ha a gyanús tapsot a kompetens szervek már a határon feltartóztatják, igazoltatják, és visszaküldik oda, ahonnan jött: Brüsszelbe. Máskülönb ki tudja, hol áll meg? Imént tapsolták ki magas hivatalából a modellváltó magyar egyetem rektorát! De azóta a felforgató brüsszeli taps már a magyar bíróságokra is megérkezett! Minap például a 2023-as hírhedt „antifa” támadások vádlottját fogadta viharos tapsal a Fővárosi Törvényszék dísztermében – hát hol máshol, ugye?! – egy kifejezetten e célból ideutazott német tapsbrigád, felállva, hosszú percek át tapsolva a magyar szuverenitáson páros lábbal ugrádozó transznemű német balosnak. Megáll az ész! Már csak az hiányzik, hogy az egész díszes Európai Parlament a Budai Vár alá vonuljon, és megpróbálja letapsolni a Karmelitából a Vár Urát! Na, azt szeretném én látni!

Tudom, tudom, ezt hallva sokan felhördülnek most a rádiók mellett a magyar kastélyokban és palotákban, vadászházakban és wellness-hotelekben, és – „fegyverbe! fegyverbe!” kiáltással – gépkarabélyaik, aknavetőik, sokkolóik után nyúlnak. De itt talán nem tartunk még. Természetesen nem zárom ki, hogy egyszer kérünk majd valamit a Nemzettől, talán egy nagy antitapsot, amivel belefojtjuk a tapsolhatnékot a szemét puccsistákba – *sales putchistes!* –, de én azt mondom: türelem! Várjuk meg a büntetőeljárás végét. A vallatások zajlanak. Az összeesküvés szálaait most kezdi felgöngyöltetni a SZUVÉHÁ. Amit biztosan tudunk: a brüsszelita brigantik a lehető legaljasabb módon – választásokon! – akarták megbuktatni a törvényes magyar kormányt, hogy bábkormányt állítsanak a helyére! Mintha a választások nem arra valók lennének, hogy időről időre ünnepélyesen megerősítsék hatalmában a szuverént, hanem arra, hogy kiszolgáltatassák őt könnyen megtéveszthető, ingatag választói tömegek kénye-kedvének, és csak úgy, ukmukfukk, mást ültessenek a helyére. Szuverén demokráciában ilyesmi elképzelhetetlen, hacsak a Haza Ellenségei – ilyen-olyan zsoldosok, bértapsolók, befurakodott idegen ügynökök, kártevők és más hiedelemlények – nem szőnek összeesküvést a néphatalom ellen, hogy választási puccsal távolítsák el a hatalomból a Nép által felkent szuverént. Tudjuk, milyen költséges manapság a bértapsolás. Most is örületes pénzek mozdultak meg a *klakk* megvásárlására. Ám rosszul spekulál Soros úr, ha így spekulál! A magyaremberek nem adják oda olyan könnyen, amit tizennégy év kemény munkájával összekapartak maguknak.

Mindenki tudja, milyen az, két tenyér ha csattan. De mi azt is tudjuk, milyen az, egy tenyér ha csattan. Még hozzá a puccsisták dagadt képén. Jobbról is, balról is. Így tapsolunk mi, hölgyeim és uraim! Az előadás véget ért! Elég a komédiázásból! *Plaudite cives!* Nagy tapsot Trump elnök úrnak! Nagy tapsot a magyarembereknek!